

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. XXIV. Etiam Feminæ ad veniam hostibus concedendam inductæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

ter adstantes, qui lacrymas teneret, & non vociferaretur; Satis est, Pater, satis est. Unus ille conseleratus, tigride ferocior, adstabat intrepidus, videbatürque spectaculo hoc cruento se oblectare. Non diu tamen post potenti DEI manus tactus mutatusque penitus, cessa, clamavit, Pater, ego enim causam meam omnem permitto sacratissimis Servatoris mei JESU vulneribus, & toto ex animo promitto illi veram æternamque gratiæ reconciliationem. Liceat mihi hic addere exemplum aliud ipsis Sacerdotis cuiuspam Placentini verbis. Testor (affirmat ille juratus) Franciscum Mategari parentem meum narrasse saepius, quod cum P. Segneri invenisset obnitentes nonnullos Dominos oppidi Compani in concordia redintegranda, observarit ipse parens meus, Patrem suo in conclavi noctuse diverberasse, & inter diverberandum collocutum cum aliquo; et si probè nosset parens, præter P. Paulū in conclavi illo præterea esse neminem: die autem insequuta feliciter cessisse Patri illud reconciliationis ac pacis inter dictos Dominos negotium. Sic ipse: ego autem prudentis Lectoris judicio relinquo, ut haec quo maximè visum fuerit modo verba interpretetur.

§. XXIV.

*Etiam Femina ad veniam hostibus concedendam
inductæ.*

HAUD paulo plus difficultatis videtur ardens P. Pauli studium incurrisse in flectenda seminarum obstinatione; cum haec multò quam viri tenacius iram suam foveant, vel illo divinæ Scripturæ Oraculo teste: *Non est ira super iram mulieris.* Ast ille singulari DEI adjutus ope non semel etiam de harum contumaciâ triumphavit. In Diœcesi Brixiensi

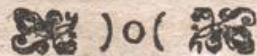
Eccl. 25.

xiensi ob illatas graves admodum injurias inter principes loci familias orta erat lethalis inimicitia, traxis utrumque in partium studium agnatis omnibus, quæ demum ad summum usque excrevit, postquam nobilis Invenis ab una factionum è medio est sublatus. Mater interfæti vidua, magni animi femina, & ad injuriæ sensum nequaquam hebetis, flamas undique animabat, nec nisi strages & ruinas cogitare videbatur. Quodam sacræ Expeditionis die divino factum est consilio, ut hæc Matrona adesset concioni P. Segneri, (hujus perquam opportunè argumentam erat, venia hostibus danda) sicque intimè permoveretur, ut cùdem mox die cum omnibus affeclis suis sponte ad ædes latronis accederet ad veniam illi offerendam, non sine singulari omnium ferè gaudio, qui eam antea vindictæ studio atque ardore, propè ad insaniam usque flagrantem adverterant. Nec diu post cùm domum ejus agnatorum plerique confluxissent, cùdem se contulit suis etiam agnatis stipatus filij interfector; venit autem suomet à parente ductus, qui injecto in collum ejus laqueo in genua coram Matrona procumbere coëgit, his usus verbis: En, Domina, ad pedes tuos filium meum facti pœnitentem, abjectumque; statue de illo, quod visum fuerit, delendæ injuriæ, quâ te affecit. Quid ad spectaculum ejusmodi piam Matronam egisse credimus? Accurrit confessim, laqueum collo detrahit; humo attollit, & amicissimè illum amplexata; hic, inquit, filij mei defuncti loco deinceps mihi erit. Exin cuncti qui spectaculo tam jucundo aderant inter teneri sensus lacrymas Templum petiere, ad pacem Crucis affixi osculo ratam habendam; diffuditque se in Populum lætitiaz sensus, qui eum & festo æris campani tinnitu, & decantato Ambrosiano cantico abundè prodidit.

G

Etiam

Etiam alterius Matronæ in paucis nobilis Filius amatissimus inimico ferro ceciderat. Venit in manus Justitiæ Ministrorum homicida, & Mulier, vindictæ studio ardens, ter accessit ipsamet Magistratum, institutique magnis precibus ut miser strangulatus à carnifice quadrifariam searetur. Subinde cùm intellexisset, venturum è P. Paulum, constituit è loco secedere; sed citò eam rerum suarum cura domum revocavit. Ubi autem necdum inde profectum P. Paulum, inaudiit; in villam secessit à loco Missionis aliquanto remotorem. Rogarunt illam aliqui, salutis alienæ percupidi, vellet uni saltem P. Pauli Concioni operam dare; nec ante urgere eam destiterunt, quām tandem impellerent, ut uni alicui, utut invita, adesseret. At, sive fortuitò id accidit, sive mali Dæmonis, Animam illam eripi sibi metuentis, aliquo artificio, fæda repente tempestas turbavit Concionem, & infelix mulier occasione usa abscessit nihilo, quām venerat, melior, odio & animi perturbationi, cui ante, obnoxia. Perducta ad finem Concionem quod acciderat P. Paulo narratum est; & ille, ut erat sudore perfusus, nudipes, nihil pluvias, quæ densæ admodum pergebant cadere, nihil vias lutulentas, moratus, recta ad villam illam perrexit, & post iter difficillimum unius milliaris eò pervenit probè complutus, pessimèque à tempestate habitus. Adortus feminam consuetis artibus, minus nihilo profecit, donec in genua coram illâ procumbens, rogando ac flendo eam denique perpulit, ut forti generosoque animo veniam, quam rogabatur, concederet.

§. XXIV.